

Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις, οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς, ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἔκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Εβ. θ' 27-28

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

Τί πιστεύουν οι οπαδοί του κάρμα και της μετενσαρκώσεως

Σύμφωνα με τις ανατολικές θρησκείες (κυρίως ινδουισμό και βουδισμό), τον αποκρυφισμό και γενικότερα, την λεγομένη «Νέα Εποχή», μετά τον σωματικό θάνατο, η ψυχή μπαίνει στο σώμα ενός άλλου ανθρώπου, ζώου ή ακόμη και φυτού. Αυτό σημαίνει η λέξη μετενσάρκωση ή μετεμψύχωση.

Η καινούργια ζωή θα εξαρτηθεί, λένε, από τις προηγούμενες ζωές που έζησε, οι οποίες μπορεί να είναι χιλιάδες, σύμφωνα πάντα με τους οπαδούς της θεωρίας αυτής. Αυτό σημαίνει η λέξη κάρμα.

Η θεωρία αυτή προϋποθέτει μία θεώρηση του Θεού, του ανθρώπου και του κόσμου τελείως ασυμβίβαστη με τον Χριστιανισμό. Προϋποθέτει δηλαδή ότι ο Θεός δεν είναι πρόσωπο αλλά μία «απρόσωπη υπερσυνειδητότητα». Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε πρόσωπο ούτε δημιουργημα του Θεού. Ο σκοπός του ανθρώπου είναι να σβήσει, όπως μία σταγόνα στον ωκεανό της «παγκόσμιας υπερσυνειδητότητας». Ο κόσμος δεν είναι δημιουργημα του Θεού, αλλά ταυτίζεται με τον Θεό (απόλυτος πανθεϊστικός μονισμός).

Η άποψη αυτή περί μετενσαρκώσεως δεν είναι νόμος, όπως θέλουν να την παρουσιάζουν οι οπαδοί της, αλλά **μία αναπόδεικτη θρησκευτική δοξασία τους.**

Με τη διάδοση των θεωριών αυτών συμβαδίζει και το πλήθος των σχετικών προσφορών στο χώρο της σύγχρονης παραθρησκείας και των αιρέσεων.

Αποκρύπτεται από τους οπαδούς της θεωρίας αυτής, ότι είναι πολύ πιθανότερο (σύμφωνα πάντοτε με τις δικές τους δοξασίες) να μετενσαρκωθεί κανείς ως ζώο ή δαιμονικό ον, παρά ως άνθρωπος.

Σ' ένα ινδουιστικό βιβλίο με μεγάλο κύρος, όπως είναι αυτό του «νόμου του Μανού» αναφέρεται μία παραβολική ιστορία: Μία χελώνα ζει στα βάθη της θάλασσας και βγάζει το κεφάλι της στην επιφάνεια κάθε εκατό χρόνια. Συγχρόνως ένα δακτυλίδι επιπλέει στην επιφάνεια του νερού. «Όσο πιθανόν είναι να περάσει το κεφάλι της χελώνας μέσα από το δακτυλίδι, άλλο τόσο είναι πιθανόν

να ενσαρκωθεί ένα ον μετά το θάνατό του σε ανθρώπινο σώμα».(!)

Από πότε;

Η πλάνη αυτή είναι πολύ παλιά. Διαδόθηκε μέσω των αρχαίων μαντείων και των ειδωλολατρικών «μυστηρίων» στον αρχαίο κόσμο. Σήμερα προπαγανδίζεται από τα Μ.Μ.Ε. και προσφέρεται κυρίως μέσω του γκουρουισμού, όλων εκείνων δηλαδή των δήθεν φωτισμένων δασκάλων που μας έρχονται κυρίως από την Απω Ανατολή.

Σύμφωνα με τη θρησκευτική πίστη του κάρμα και της μετενσαρκώσεως, η ψυχή υπόκειται σ' έναν ατελείωτο κύκλο γεννήσεων και θανάτων που επαναλαμβάνονται ως συνεχής βασανισμός (samsara). Από αυτόν τον βασανισμό υπόσχεται να ελευθερώσει τον άνθρωπο ο γκουρού - εφ' όσον όμως ο οπαδός του παραδοθεί ολοκληρωτικά.

Ο μοναδικός τρόπος, λένε, για να βγει κανείς από αυτόν τον συνεχή βασανισμό είναι το «να δρα χωρίς προσκόλληση». Μια φαινομενικά καλή πράξη, όταν γίνεται με συναισθηματική - υπαρξιακή συμμετοχή, έχει ως αποτέλεσμα τη συσσώρευση κάρμα, ενώ όταν, ακόμη και ένα έγκλημα, γίνεται χωρίς αυτήν την προσκόλληση, αυτός που δρα δεν συσσωρεύει κάρμα.

Συνέπειες

Αυτό έχει ως συνέπεια την πλήρη ανατροπή των θεμελίων πάνω στα οποία βασίζεται η κοινωνία μας και όσες άλλες κοινωνίες - έστω και σε μικρότερο βαθμό - έχουν την αναφορά τους στη στάση ζωής του Χριστιανισμού.

Αυτό σημαίνει ότι, εάν δεχθεί κανείς αυτόν τον ψευτοεπιστημονικό νόμο, **δεν μπορεί να ζητήσει ευθύνη από κανέναν για τίποτε, ούτε έχει και νόημα να αγωνισθεί για κάτι καλύτερο, αφού για όλα ευθύνεται το κάρμα.** Έτσι πρόσωπο, ελευθερία, ευθύνη, αγάπη εξαφανίζονται. Το θύμα, όχι μόνο δεν πρέπει να ζητήσει ευθύνη από τον θύτη, αλλ' αντιθέτως πρέπει να αισθάνεται ότι χωρίς αυτόν «δεν θα μπορούσε να εκπληρώσει το κάρμα του»!

Όπως έχει λεχθεί δεν υπάρχει πιο βολική θεωρία από αυτήν για την οποιαδήποτε άρχουσα τάξη οποιασδήποτε εποχής.

Μέσα απ' αυτό το πρίσμα, ο αγώνας για ελευθερία, για κοινωνική δικαιοσύνη, κοινωνική πρόνοια, για οποιαδήποτε βελτίωση των συνθηκών ζωής δεν έχει κανένα απολύτως νόημα και όχι μόνον αυτό, αλλά ακόμη και καταδικάζεται, επειδή εμποδίζει τους ανθρώπους «να εκπληρώσουν το κάρμα τους».

Είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι η διδασκαλία για το κάρμα αποτελεί τη θεωρητική εκείνη βάση, πάνω στην οποία στηριζόμενος ο γκουρού εγείρει την αξίωσή του για ολοκληρωτική υποταγή των οπαδών. Αυτό, γιατί ο άνθρωπος, λένε, δεν μπορεί μόνος του να ελευθερωθεί. Χρειάζεται βοήθεια, και τη βοήθεια αυτή μπορεί να του τη δώσει μόνον ο «ανθρωποθεός» γκουρού.

Η άποψη ότι η τωρινή ζωή καθορίζεται από το κάρμα προηγούμενων ζώων, ρίχνει τον οπαδό αυτής της θεωρίας σε μία αγωνιώδη αναζήτηση για «αναδρομή σε προηγούμενες ζωές», που συνήθως γίνεται με ύπνωση. Με την ύπνωση, όπως εφαρμόζεται στον ευρύτερο αποκρυφιστικό χώρο, ανοίγει κανείς επικίνδυνα την πόρτα της ψυχής του στις δαιμονικές ενέργειες. Εκτός όμως από αυτό, συνήθως του υποβάλλονται ιδέες που έχουν ως συνέπεια την πλήρη υπονόμευση και ανατροπή των οικογενειακών και κοινωνικών του σχέσεων. Π.χ. ότι αυτή που τώρα είναι γυναίκα του ή κόρη του, σε προηγούμενη ζωή ήταν μητέρα του ή αδελφή κ.ο.κ.

Είναι φανερό ότι οι αντιλήψεις αυτές μπορούν να διαλύσουν οικογένειες ή να δημιουργήσουν παρά φύση σχέσεις.

Η δοξασία του κάρμα και της μετενσαρκώσεως καθιστά αδύνατη τη δημιουργία διαπροσωπικών σχέσεων, που στηρίζονται στη μοναδικότητα του προσώπου, λόγου χάριν στο πλαίσιο του γάμου ή της οικογενειακής ζωής.

Αδύνατα σημεία

1. Ένα από τα αδύνατα σημεία της θρησκευτικής αυτής δοξασίας είναι **ότι οι οπαδοί της αδυνατούν να δικαιολογήσουν την απουσία μνήμης των προηγούμενων ζώων.** Εάν όμως, όπως λένε, σ' αυτή τη ζωή βρισκόμαστε «για να πάρουμε το μάθημά μας και να προχωρήσουμε», **τότε πώς γίνεται να μη θυμόμαστε τις πράξεις για τις οποίες**

πληρώνουμε; Πώς θα διδαχθούμε από αυτές, αφού δεν τις θυμόμαστε;

2. Οι οπαδοί της θεωρίας της μετενσαρκώσεως που συγχρόνως - ως ανήκοντες στον ευρύτερο αποκρυφιστικό χώρο - είναι και οπαδοί του πνευματισμού, της πίστεως δηλαδή στην επικοινωνία με τον «κόσμο των πνευμάτων», πέφτουν σε προφανή αντίφαση. Και ιδού γιατί:

Εάν είναι αλήθεια ότι μέσα σε 49 ημέρες, όπως πιστεύουν, η ψυχή του νεκρού μετενσαρκώνεται, τότε με ποιες ψυχές πεθαμένων επικοινωνούν τα μέντιουμ;

Εάν λοιπόν είναι αλήθεια η θεωρία της μετενσαρκώσεως, είναι ψέμα η θεωρία του πνευματισμού. Και αντιστρόφως. Εμείς βέβαια ξέρουμε ότι και τα δύο είναι ψέματα.

3. Και ένα άλλο επιχείρημα από την ιστορία και τα μαθηματικά: το ότι ο πληθυσμός της γης αυξήθηκε τους τελευταίους δύο αιώνες από ένα σε έξι δισεκατομμύρια ανθρώπους, δείχνει πόσο ψευδής είναι η θεωρία περί κάρμα και μετενσαρκώσεως. Τί συνέβη άραγε και παρατηρήθηκε αυτή η εκρηκτική αύξηση; Πού ήταν αυτές οι ψυχές, και γιατί μέχρι τότε δεν έπαιρναν υλικό σώμα;

Ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη πίστη

Χωρίς αμφιβολία η διδασκαλία περί κάρμα και μετενσαρκώσεως είναι αντιχριστιανική. Ο απόστολος Παύλος το λέγει ξεκάθαρα: «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δε τοῦτο κρίσις» (Εβρ. Θ 27).

Εἶναι ψευδέστατο αὐτό που διδάσκουν οἱ οπαδοί τῆς πλάνης τῆς μετενσαρκώσεως, ὅτι τάχα ἡ μετενσάρκωση ἀποτελοῦσε διδασκαλία καὶ τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τὸν 6ο αἰώνα. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ τὰ πατερικὰ συγγράμματα τοὺς διαψεύδουν.

Το επιχείρημα των αποκρυφιστών ότι δήθεν η Γραφή διδάσκει τη μετενσάρκωση δεχομένη, όπως λένε αυτοί, ότι ο Ιωάννης ο Πρόδρομος ήταν μετενσάρκωση του Ηλία «Ηλίας ήδη ήλθε... τότε συνήκαν οι μαθηταί ότι περί Ιωάννου του Βαπτιστοῦ εἶπεν αυτοῖς» (Ματθ. ζ' 12-13) είναι αφελές. Ξεχνούν ότι σύμφωνα με τη δική τους θεωρία για να λάβει χώρα μετενσάρκωση πρέπει να προηγηθεί θάνατος. **Ο προφήτης Ηλίας όμως δεν πέθανε!**

Η εξήγηση του ανωτέρω ευαγγελικού χωρίου είναι απλή: Όπως λέγει ο αρχάγγελος Γαβριήλ στον πατέρα του Τιμίου Προδρόμου: Ο Ιωάννης θα έλθει «εν πνεύματι και δυνάμει Ηλίου», θα έχει, δηλαδή, το προφητικό χάρισμα και την παρηγορία του προφήτου Ηλίου.

Εξ άλλου, εάν ο Χριστός δεχόταν την μετενσάρκωση δε θα έκανε αναστάσεις νεκρών, αλλά θα περιοριζόταν στο να παρηγορήσει τους συγγενείς των.

Το πολύ σημαντικό για μας τους χριστιανούς είναι ότι η πλάνη της μετενσαρκώσεως απειλεί να ακυρώσει ολόκληρο το Ευαγγέλιο της εν Χριστώ σωτηρίας, υιοθετώντας το ψευδές (εωσφορικό) «ευαγγέλιον του όφεως», το κήρυγμα δηλαδή της αυτοεξελίξεως, αυτοπραγματώσεως και αυτοσωτηρίας. Για τους νεοεποχίτες δεν είναι ο Θεός που συγκαταβαίνει στην αδυναμία του ανθρώπου, αλλά ο άνθρωπος μέσω μετενσαρκώσεων ανέρχεται και γίνεται θεός με τις δικές του μόνο δυνάμεις.

Εάν δεχθεί κάποιος την αντίχριστη αυτή θεωρία της μετενσαρκώσεως, βγάζει τον εαυτό του έξω από το χώρο της Εκκλησίας του Χριστού, διότι:

1. Δεν δέχεται το Σύμβολον της Πίστεως όπου ομολογούμε ότι ο Χριστός Ανέστη εκ νεκρών και τον περιμένουμε να έλθει κατά τη Δευτέρα Του παρουσία. Ομολογούμε στο Σύμβολον της Πίστεως δύο παρουσίες του Χριστού και όχι ένα πλήθος μετενσαρκώσεων Του, όπως οι αποκρυφιστές, οι οποίοι προσπαθούν να γκρεμίσουν τη μοναδικότητα του προσώπου του Χριστού και την παρουσία του στον κόσμο ως Θεού και Σωτήρος.

Εξ άλλου στο Σύμβολον της Πίστεως ομολογούμε ότι προσδοκούμε και τη δική μας ανάσταση και όλων των νεκρών την ανάσταση και όχι έναν ατελείωτο κύκλο μετενσαρκώσεων.

2. Αρνείται τη διάκριση Δημιουργού-δημιουργημάτων.

3. Αρνείται τη μέλλουσα κρίση.

4. Αρνείται τη μοναδικότητα, την ελευθερία και την ευθύνη του ανθρωπίνου προσώπου, αφού τα πάντα λειτουργούν εκεί στο πλαίσιο μίας τυφλής αναγκαιότητας.

5. Αρνείται την αγάπη. Το «χαίρειν μετά χαϊρόντων και κλαίειν μετά κλαίωντων» (Ρωμ. ιβ' 15) θεωρείται από τους οπαδούς του κάρμα και της μετενσαρκώσεως όχι αρετή αλλά αδυναμία και προσκόλληση που σε εμποδίζει να αυτοεξελιχθείς.

Επίσης, το ανθρώπινο σώμα για μας δεν είναι φυλακή της ψυχής, αλλά ναός του εν ημίν Αγίου Πνεύματος. Η ζωή δεν είναι τιμωρία και καταδίκη για πράξεις δήθεν προηγούμενων ζωών, αλλά δώρο του Θεού. Ο θάνατος δεν είναι η λύτρωση, αλλά είναι τα «οψώνια της αμαρτίας» και παρεχωρήθη από τον Θεό «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται». (Ενώ για τους δασκάλους της μετενσαρκώσεως η ζωή είναι τιμωρία και όχι ο θάνατος).

Τελικά, η πλάνη αυτή, ότι δηλαδή δεν υπάρχει κανείς που να μας ζητήσει λογαριασμό για τις πράξεις μας, αποδεικνύεται θαυμάσιο τέχνασμα του ανθρωποκτόνου διαβόλου προς άγραν οπαδών-θυμάτων.

Η παραθρησκεία αποκοιμίζει τους ανθρώπους, υποσχομένη σ' αυτούς ένα άπειρο πλήθος ευκαιριών, ικανοποίηση των παθών και καμμία ευθύνη. Όμως μετά τον θάνατο, η ψυχή δεν μπορεί να μετανοήσει. Το Ευαγγέλιο κηρύσσει: **«νυν καιρός ευπρόσδεκτος, νυν ημέρα σωτηρίας».** **Τώρα, σ' αυτή την ζωή, κρίνεται το αιώνιο μέλλον μας.**

Για περισσότερες πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ανατρέξουν στο βιβλίο του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, «Μετενσάρκωση ή Ανάσταση;» Εκδόσεις «Διάλογος», Αθήνα 1995.

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002-ΤΕΥΧΟΣ 23**

«ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ»

<http://www.impantokratoros.gr/metensarkosh-karma.el.aspx>